

1. Stála u vrátek tichá a smířená,
 jen vítr bušil do drátů jak do cimbálku,
 já chtěl nazpátek k ní se vrátit
 a věděl, že zas prohrávám dívčí válku,
 do jedné z komor svého srdce mě na jeden západ zamyká,
 proč se mi z údolí a hor tam od ní těžko utíká.

R: Tak se nemrač, lásko, že se ráno s nocí ztrácím,
 třeba jednou, lásko, postavím ti velkou máj,
 nezapomeň, lásko, že i já se v zimě vracím,
 pak nám budou, lásko, pod peřinou srdce tát.

2. Chtěl bych zase jít tou její krajinou,
 ochutnat sladkých koláčů spadlých až z nebe,
 její slzy pít, když se tak bála,
 že bez boje zas prohrává mě vedle sebe,
 na dráty vítr smutně hraje, když si mě rosou vyprovází,
 proč se mi z údolí a hor tam od ní těžko odchází.

R: Tak se nemrač, lásko, že se ráno s nocí ztrácím,
 třeba jednou, lásko, postavím ti velkou máj,
 nezapomeň, lásko, že i já se v zimě vracím,
 pak nám budou, lásko, pod peřinou srdce tát.